

Jože Kastelic | Requiem

Tiho, tiho, da ne vstane,
da se njen pogled ne zgane
in iz večne slave
pade k nam na znane
strašne podobe.

Sveča, večna luč, ji sveti
v tujo pot, ki jo pričeti
mora sama v bedi
ozke krste in odpreti
hladu naročje.

Čista kot nekoč je v krsti
legla vznak in si po vrsti
gube v krilu uredila
in, ker že diši po prsti,
jo solza moči.

Venec velih rož počiva
na presrečnem čelu in skriva
bolečini pota v njo,
ki jo poziva
grob zevajoči.

Tiho, tiho, da ne vstane,
da se ne odpro ji rane,
zemlja naj jo vzame
v globočine!

Dobre korenine bodo poiskale
čisto rast v njej —
bilke bodo vstale
in jo pokazale
soncu.